

Arrest

nr. 235 930 van 19 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X
                      3. X
                      4. X

handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 15 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat (i) de algemene situatie in Zuid-Servië in hoofde van verzoekers geen aanleiding geeft tot een individuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade gelet op de ongeloofwaardigheid van de door hen aangehaalde huiszoekingen en het onvoldoende zwaarwichtig karakter van de overige door hen aangevoerde problemen, getuige hiervan hun herhaaldelijke terugkeer naar Servië, (ii) geen geloof kan gehecht worden aan de geuite doodsbedreigingen van I. en R. na het incident van 27 augustus 2016, (iii) uit niets blijkt dat verzoekers bij een terugkeer naar Servië problemen zullen krijgen omwille van hun verzoek om internationale bescherming in België, en (iv) de overige door hen neergelegde documenten niets wijzigen aan voorgaande.

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten.

4.2. Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel

of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissingen niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

4.3. Waar verzoekers de in de bestreden beslissingen vastgestelde omissie - verzoekers hebben een kernelement van hun relaas, namelijk de huiszoekingen in hun woning door Servische autoriteiten, onbesproken gelaten bij de DVZ - wijten aan problemen met de tolk bij DVZ, kunnen zij niet worden gevolgd. Ofschoon eerste verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS inderdaad verklaarde dat de tolk een ander dialect had dan hij, blijkt uit zijn verklaringen echter dat slechts om een paar uitdrukkingen ging. Zijn verklaringen werden hem bij de DVZ voorgelezen waarna hij de foutjes heeft opgemerkt en zijn verklaringen aangepast werden. Eerste verzoeker verklaarde duidelijk dat nadien alles in orde was (notities persoonlijk onderhoud 25 april 2019, p. 3-4). Deze problemen met de tolk kunnen derhalve geen verklaring bieden voor het onvermeld laten van een kernelement in hun relaas. Dient hierbij opgemerkt dat de andere verzoekers, die evenmin melding maakte van de voorgehouden huiszoekingen in hun woning, geen enkele opmerking hebben gemaakt over de tolk.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd aangaande de door hen geschetste huiszoekingen. Verzoekers laten deze motivering echter volledig ongemoeid.

4.4. Wat betreft de problemen met I. en R., herhalen verzoekers dat zij klacht hebben ingediend bij de politie, maar dat dit gebeurde in de Servische taal, een taal die zij niet machtig zijn. Verzoekers citeren uit een studie van 2017 van Acta Universitatis Danubius betreffende Albanese minderheden in Servië die het gebruik van de Servische taal moet bevestigen. Verzoeker volhardten verder dat in het politieverlag betreffende het incident van 27 augustus 2016 onterecht vermeld staat dat er sprake is van een verzoening.

De Raad merkt op dat het gebruik van de Servische taal in gerechtelijke instellingen en openbaren en overheidsinstellingen ook ten aanzien van onderdanen van Albanese origine, op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal. Verzoekers vermogen hiermee evenwel geen afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat zij tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de manier waarop zij van de doodsb bedreigingen vanwege I. en R. op de hoogte waren gekomen én met betrekking tot de incidenten die er na 27 augustus 2016 tussen hen zijn voorgevallen. Gelet op deze tegenstrijdigheden, die door verzoekers in hun verzoekschrift niet worden weerlegd, hecht de Raad geen enkel geloof aan de geuite doodsb bedreigingen van I. en R. na het incident van augustus 2016. Verzoekers maken bijgevolg evenmin aannemelijk dat de inhoud van het door hen neergelegde politierapport waarin er sprake is van een verzoening, verkeerd zou zijn.

4.5. Verder weiden verzoekers in algemene zin uit over de discriminatie van Albanese minderheden in Servië zonder aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat zij valt onder de toepassing van artikel 48/3 of 48/4 van Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekers tonen dit niet in concreto aan. De algemene verzuchtingen van verzoekers zijn niet van aard om te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kunnen doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond.

4.6. Waar verzoekers opwerpen dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de minderjarigen in dit dossier (i.e. de kinderen van derde en vierde verzoeker), wijst de Raad erop dat de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het "belang van het kind" is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: "Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus". Het recht van het kind om in

aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt geenszins dat zij enige problematiek in verband met de kinderen hebben aangebracht als reden waarom zij hun land van herkomst hebben verlaten of als reden waarom zij niet zou kunnen terugkeren. In het verzoekschrift wordt gewezen op de verklaringen van vierde verzoekster N.A., de moeder van de minderjarigen in dit dossier, waarbij zij tijdens haar persoonlijk onderhoud de aanwezigheid van de politie bij de school van haar kinderen vermeldde en zij stelde dat de kinderen schrik hadden (notities persoonlijk onderhoud N.A., p. 5). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, kan de loutere aanwezigheid van ordediensten aan scholen, moskeeën en in het straatbeeld, allerm minst als vervolging of ernstige schade worden beschouwd. In de mate verzoekers onder verwijzing van de studie van 2017 van Acta Universitatis Danubius (stuk 6) voorhouden dat het scholingsniveau in hun regio van herkomst een groot probleem is voor Albanese waar zij ook geregeld met discriminatie te maken krijgen, blijven verzoekers ook hier in gebreke in concreto aan te tonen dat hun kinderen gediscrimineerd worden op vlak van onder meer onderwijs en gezondheid, en dat hun kinderen problemen hebben gekend of zullen kennen die dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen en dat derhalve de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten, voor zover hiervan daadwerkelijk sprake is, van die aard zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.”

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebben verzoekende partijen voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. In de beschikking wordt onder andere het volgende gesteld: *“Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissingen niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. (...)Gelet op deze tegenstrijdigheden, die door verzoekers in hun verzoekschrift niet worden weerlegd, hecht de Raad geen enkel geloof aan de geuite doodsbedreigingen van I. en R. na het incident van augustus 2016. Verzoekers maken bijgevolg evenmin aannemelijk dat de inhoud van het door hen neergelegde politierapport waarin er sprake is van een verzoening, verkeerd zou zijn. 4.5. Verder weiden verzoekers in algemene zin uit over de discriminatie van Albanese minderheden in Servië zonder aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat zij valt onder de toepassing van artikel 48/3 of 48/4 van Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekers tonen dit niet in concreto aan. De algemene verzuchtingen van verzoekers zijn niet van aard om te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kunnen doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond.(...)”*

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partijen in de pleitnota van 15 mei 2020 stellen te volharden in de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift en bepaalde argumenten zoals

uiteengezet in het verzoekschrift summier hernemen. Daar verzoekende partijen in de pleitnota geen repliek formuleren op de in de beschikking van 28 januari 2020 opgenomen grond, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS